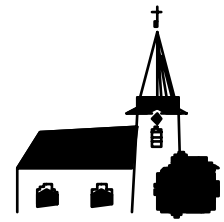

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

Maminko, tatínku, nebijte mne..!

V čase, kdy píšu tyto řádky, se ve školních lavicích děti před učiteli netřesou, neboť známky jsou již uzavřeny a třídní učitelé mají už asi jen jednu důležitou povinnost: napsat vysvědčení. Možná se tu ale před dětmi objevují další “nebezpeční strašáci”: **jejich vlastní rodiče!**

Každoročně slyšíme v tomto čase slova moudrých dětských psychologů, kteří upozorňují na problém mnoha dětských duší, které se třesou strachy před svými rodiči a které děsí představa, co jim asi řeknou rodiče, až přinesou ze školy své vysvědčení. Některé děti pak raději už ze školy domů s vysvědčením nedojdou... (viz článek v *Katolickém týdeníku této neděle na str. 3*)

Doba, ve které žijeme, klade na nás dospělé veliké nároky a to, co se od nás vyžaduje, je především perfektní výkon! Ten, kdo jej nepodává, či z různých důvodů

I. Steiger; Ilustrovaná Bible

podat nemůže, se v prostředí tržního myšlení často ocitá na vedlejší koleji. Komerce a požadavek perfektního výkonu však bohužel vstupuje stále více i do života dětí. Nároky, které jsou na děti kladeny, jsou někdy zcela nesnesitelné. Vzpomínám si, jak jsem se asi před třemi roky setkal s devítiletým klukem, který mi ukázal svůj týdenní pracovní rozvrh nabitý bezpočtem mimoškolních aktivit (sport, hudebka, jazyky...) a pak se rozplakal se slovy: “Já už nemám čas si ani hrát!” Přitom se očekávalo, že bude ve všem nej...

Je na nás dospělých - křesťanech, abychom se učili od toho, který je vůči nám Otcem a my vůči Němu dětmi. V Boží škole života přece nerozhoduje lidský výkon, ale milost a bezpodmínečná láska Otce, která se sklání k člověku - Božímu dítěti - tím spíše, čím více ji potřebuje. Vždyť celé poselství radostné zvěsti Ježíšova evangelia je o Lásce, která miluje člověka bez toho, že by si ji nějak musel zasloužit. Bůh - náš Otec, přitom dobře ví, že tím vytváří ty nejlepší předpoklady k tomu, aby člověk - Jeho dítě - v atmosféře lásky podal ty “nejlepší životní výkony”!

J. Pecinovský

Zprávy z farnosti

- **Nový farní vikář v Berouně:** K 1. červenci nastoupí místo P. Krzysztofa Drzazgy do našich farností nový farní vikář (kaplan) **P. Cyril Kubánek**. Kromě "kaplanování" ve farnostech Beroun, Loděnice, Tetín a Železná bude také administrátorem farnosti Nižbor a od nového školního roku bude dva dny v týdnu vyučovat i na Základní církevní škole na Kladně. Do jeho nového působení mu vyprošujeme hojnost darů Ducha Sv. i všeho, čeho je k jeho službě třeba.
- **První pátek v měsíci** připadá na 2. července 2004. Od 16⁰⁰ hodin je možné v sakristii kaple Povýšení sv. Kříže přistoupit ke svátosti smíření. V 17³⁰ hodin začíná mše svatá v kostele sv. Jakuba a po ní následuje pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.
- **V sobotu 3. července 2004 v 16⁰⁰ hodin bude v kostele sv. Jana Nepomuckého na Tetíně otevřena "Galerie výtvarného umění"**. Ve spolupráci s Obecním úřadem Tetín a díky sponzorům vznikne v tomto kostele, jenž se dlouhodobě k bohoslužbám nevyužívá, galerie, ve které po dobu turistické sezóny budou vystavována díla různých autorů, jež k tomuto starobylému místu mají jistý vztah. Příležitostně se zde mohou uskutečnit i koncerty. Program výstav zahájí svým cyklem "Věřím" valašský výtvarník Pano. Výstava potrvá do 30. 9. 2004 a bude přístupná v sobotu od 9³⁰ do 17³⁰ a neděli od 12³⁰ do 17³⁰, v době prázdnin pak po celý týden.
- **Slavnost sv. Cyrila a Metoděje 5.7. 2004:** Mše sv. v den slavnosti budou slouženy: 9³⁰ - Beroun, 9³⁰ - Loděnice. **Změny v pořadu bohoslužeb:** Protože během prázdnin budeme čerpat své dovolené nebo budeme zastupovat z důvodu dovolených své kolegy v okolí či se budeme jako kněží účastnit různých prázdninových pastoračních akcí, mohou nastat určité změny v pořadu bohoslužeb, o nichž budete včas informováni. Díky za pochopení.
- **V neděli 11., 18. a 25. července se večerní mše sv. v kostele sv. Jakuba konat nebude!**
- **Svatojakubská poutní slavnost: v neděli 25. července od 9³⁰ hod.** se v naší farnosti bude konat poutní slavnost ke cti sv. Jakuba. Večerní mše sv. se pak konat nebude!

Koncerty v kostelích

- **Koncert v Zábranském kostele.** V pátek 9. července se po večerní mši sv., která bude tento den přesunuta rovněž do do kostela Zvěstování Páně, se uskuteční **od 18³⁰ hodin** koncert křesťanské skupiny "Paprsky". Koncert skupiny mladých muzikantů velmi doporučujeme.

Zprávy odjinud

- **JUMP 04**, Kostelní Vydří, 8. - 15. 8. 2004, pro teenagery od 15 a teenagarky od 14 let, známé tváře, zajímavá témata, klany a kůlny, hry, sport, Jumpcross, přihlášky JUMP, Standa Michal, Nad Tratí 1465/7, 594 01, Velké Meziříčí
- **Jubilejní rok sester Voršilek, 6. 7. 2004 - 9. 11. 2005**, tři sté výročí posvěcení kostela sv. Voršily a 350 let přítomnosti voršilek v Praze. 6. 7. 2004 - slavnostní zahájení, mši sv. v 17 hod. **celebruje kardinál Miloslav Vlk. Informace o dalších akcích www.vorsilky.zde.cz, tel.:224 930 511.**

- **Sázava - 800 let svatořečení sv. Prokopa**, 4. července, Kostel sv. Prokopa, Římskokatolická farnost Sázava – Černé Budy; slavná mše sv. v 10⁰⁰ hod., které bude předcházet celonoční adorace a vigilie (3. 7. v 18.00 hod.) s večerními chválami byzantsko-slovanského obřadu.
- **Národní cyrilometodějská pouť - 5. července v 10⁰⁰ hodin Velehrad**, pořádá Česká biskupská konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.
- **Arcidiecézní putování mládeže**. Arcidiecézní centrum pro mládež organizuje arcidiecézní putování mládeže ve dnech 1.- 4. července, a to z Prahy do Svaté Dobrotivé (Zaječov). **Info na plakátcích v kostele.**
- **12. výročí úmrtí kardinála Tomáška**. V den dvanáctého výročí od smrti pražského arcibiskupa kardinála Tomáška **4. srpna 2004** na něho vzpomeneme a za vše, co vykonal, poděkujeme při bohoslužbě v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha v **18⁰⁰ hodin**. K účasti zveme všechny věřící.
- **Duchovní cvičení v angličtině**. *Pro všechny zájemce, především vysokoškolské studenty, budou dva mladí američtí kněží P. Marcel Guarnizo a P. McLean Cummings dávat soukromá duchovní cvičení ve dnech 1. - 4. července 2004 v Exercičním domě kapucínů, Loretánské náměstí 6a, Praha 1. Začátek - čtvrtek 1. července v 16⁰⁰ hod, ukončení v neděli 4. července po obědě. Účastnický poplatek 400 Kč; včetně ubytování a jídla po celou dobu cvičení. Prostor pro osobní rozjímání, rozmluvu s knězi i svátost smíření. Zájemci se mohou hlásit na e-mailové adrese exercicie@profam.cz nebo telefonu 221 979 309.*
- **8. FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE CVILÍN 2004** Církev. Ano či ne? **Všichni, kteří se chtějí ponořit do tajemství církve jako mystického těla Kristova**, zveme v termínu od 2. 7. do 6. 7. 2004 na Cvilín u Krnova. Ubytování zajištěno (nutný spacák a karimatka), také možnost noclehu ve vlastním stanu. Účastnický poplatek je 300 Kč. Přihlásit se je možno do konce června na adrese: br. Lešek Mazurowski, Konvent minoritů Masarykova 39, 747 01 Opava nebo na tel. č.: 553 712 807 či e-mailem: fsm.cvilin@centrum.cz
- **Komunitní stáž - pracovní duchovní pobyt v Komunitě Chemin Neuf**. Kdy se koná? **13. 7. - 20. 8.** Kde? **V Hautecombe v klášteře Komunity v Savojských Alpách**. Cena? Mezi 120 a 140 euro (podle možností) Co? 5 týdnů formace a komunitního života. Každý den: formace, modlitba, čas služby i čas odpočinku. Účast na Festivalu mladých (týden víry) a cyklu Jan Křtitel. Doprava? Individuální. Přihlášky? Komunita Chemin Neuf, 224 920 598, 603 548 956, mladez@chemin-neuf.cz **NUTNÝ JE PŘEDBĚŽNÝ ROZHOVOR.**
- **Francouzská škola jazyků v Chartres s Komunitou Chemin Neuf**. Kdy? 23. 7. - 5. 8. Kde? V Chartres u Paříže Co? Škola francouzštiny. Cena? mezi 120 a 130 Euro (podle možnosti) Doprava : individuální, Během setkání se kromě jazyka klade důraz na společenství a společný život. Dále na společnou i osobní modlitbu a liturgii (denně mše svatá, ranní a večerní chvály, adorace). Setkání je ekumenicky otevřené. **PŘIHLÁŠKY** : Komunita Chemin Neuf, 224 920 598, 603 548 956, mladez@chemin-neuf.cz. Je možné pokračovat Festivalem na jihu Francie v klášteře Komunity Chemin neuf v Savojských Alpách. Přihlášky : Komunita Chemin Neuf, 224 920 598, 603 548 956, mladez@chemin-neuf.cz.

- 🌐 **Oáza Nového života I^o - letní duchovní obnova.** Oáza Nového života je 15-ti denní duchovní obnova pro mladé lidi (16-35 let), kterou organizuje každoročně katolické hnutí Světlo-Život (Oáza). Každý den je nesen jedním tajemstvím růžence, dále rozjímání Písma, setkání v malé skupině, mše sv., výprava do přírody a společná modlitba; nechybí ani čas pro sport, kreativitu, společnou zábavu i chvíle odpočinku. Během dvou týdnů se pro vás může stát Bůh skutečným Otcem a Ježíš Pánem a Spasitelem. Oáza Nového života I^o proběhne ve dnech 20. 7.-5. 8. 2004 na samotě v Skalici u Litoměřic (část Žitenic); oaza@svetlo-zivot.cz.
- 🌐 **Putovní duchovní obnova se Školskými sestrami.** Pro dívky od 17 let. Téma: "Životní příběh Marie - inspirace pro nás?" **Duchovní obnovu povede P. Jakub Holík.** Kdy? 20. - 24. července 2004 (začátek v 18⁰⁰ hodin, konec v 10⁰⁰ hodin) **Kde?** Chudé školské sestry naší Paní, BRUNTÁL, Žižkovo nám. 7. **Vezmi s sebou :** Bibli, spacák, karimatku, přezůvky, VÝBAVU PRO PUTOVÁNÍ, psací potřeby, něco do společného kastrolu, dobrou náladu a kamarádku. **MŮŽEŠ SE HLÁSIT NA ADRESE:** Chudé školské sestry naší Paní, Zahradní 1433, 684 01 Slavkov u Brna, Tel: 544 423 241 e-mail: ssnd@seznam.cz.
- 🌐 **Setkání se salesiány.** Vůbec nemusíš být salesián, abys mohl ve společenství mladých salesiánů a jejich přátel prožít skvělý týden. Z toho 3 dny na cyklo/puťáku a 3 dny na místě v Sebranicích u Litomyšle. Zveme všechny kluky od 14 let. Příhlášky do konce května. Cena 500,- Kč (nebo podle možností). Více na www.sdb.cz/setkani. **Kontakt:** P. Jaroslav Vracovský SDB, Sadová 149, 760 01 Zlín, email: vracov@atlas.cz.
- 🌐 **O Zemi s Františkem.** Pořádá ZČ Hnutí Brontosaurus Baobab Jeseník ve spolupráci s Františkánskou mládeží. **Věk od 16 let. Příspěvek na akci 200 Kč. Více:** Martin Dýma, ZČ HB Baobab Jeseník, Husova 191, 790 01 Jeseník, telefon: 584401722, (Martin) mobil: 776231694, email: martin.dyma@centrum.cz
- 🌐 **Charismatická konference už po patnácté a opět v Českých Budějovicích!** Hnutí katolické charismatické obnovy pořádá i letos pro všechny zájemce pravidelnou konferenci! Od **úterý 6. 7. do soboty 10. 7. 2004** se budou ve Sportovní hale v Českých Budějovicích střídát vždy 2 řečníci denně. Každý den začíná, končí a je prolínán živými modlitbami. Pozvání přijali mj. P. Vojtěch Kodet, Kateřina Lachmanová, s. Veronika z Komunity blahoslavenství a další z naší i zahraniční duchovní scény. Pořadatel zajišťuje ubytování i stravování. Více informací je možno získat na www.cho.cz, kchk@cho.cz nebo na informačních linkách 723 756 073, 777 872 927.
- 🌐 **Setkání Kána pro manžele** Komunita Chemin Neuf a bratrství Kána zve na letní týdenní setkání pro manžele od 11. 7. do 17. 7. 2004 v klášteře v Tuchoměřicích. Příležitostí udělat si čas jeden pro druhého, prostor ke znovuoživení a prohloubení jednoty vašeho manželství. Děti (od 3 do 17 let) se plně zúčastní setkání Kána. Jsou svěřeny skupině, která jim připravuje program her a uvolnění, přiměřený jejich věku a osobním potřebám... Mládež od 18 let se může zapojit do služby dětem; přihlásit se můžete buď písemně na adrese Komunita Chemin Neuf, Školní 1, 252 67 Tuchoměřice, nebo telefonicky: 220 199 441, 220 199 442, fax. 220 950 023, kana@chemin-neuf.cz; www.chemin-neuf.cz
- 🌐 **Manželská setkání Čáslav,** YMCA Živá rodina, kontakt manželé Hegerlíkovi, tel: 284 690 020; 602 690 020; 602 212 734.

- 🌐 **Podpořte prosíme (již nyní) 'Setkání křesťanů Praha 2005!'** Možná se k vám již dostala zpráva, že se Praha stane dalším z měst, v němž se příští rok uskuteční Setkání křesťanů z Česka, Německa, Polska, Slovenska, Maďarska a Rakouska. Historii a program tohoto Setkání naleznete na internetových stránkách www.setkani2005.org nebo na letáčích, které jsou distribuovány do pražských farností. Pomoci lze i nabídnutím ubytování o tomto víkendu ve své rodině... **Setkání proběhne v termínu 17. - 19. června 2005** pod názvem Setkání křesťanů Praha 2005 a jeho mottem je „Pozvání k naději“ založené na bibl. textu Flp 3,13-14. **Václav Malý, biskup Z vikariátu**
- 🌐 **Nový farář v Hořovicích.** Ke **30. červnu** odchází z farností Hořovice, Praskolesy, Mrtník, Lochovice a Bezdědice do farností Zlonice a “okolí” P. Antonín Nohejl, který ve výše jmenovaných farnostech působil bezmála šest let. Na jeho místo by měl nastoupit P. Stanislav Zápotocký ze Sedlčan. Oběma kněžím přejeme v nových farnostech duchovně plodné působení!
- 🌐 **Nový (budoucí) jáhen v Řevnicích** Také v Řevnicích nastává změna: Odchází jáhen Mikuláš Uličný, jenž nastupuje do farnosti Vlašim, kde bude po svém kněžském svěcení v září působit jako farní vikář (*kaplan*). Na jeho místo k 1. červenci nastoupí absolvent KTF pan Peter Kováč, jenž by měl být v září vysvěcen na jáhna. Kéž oběma Pán žehná!

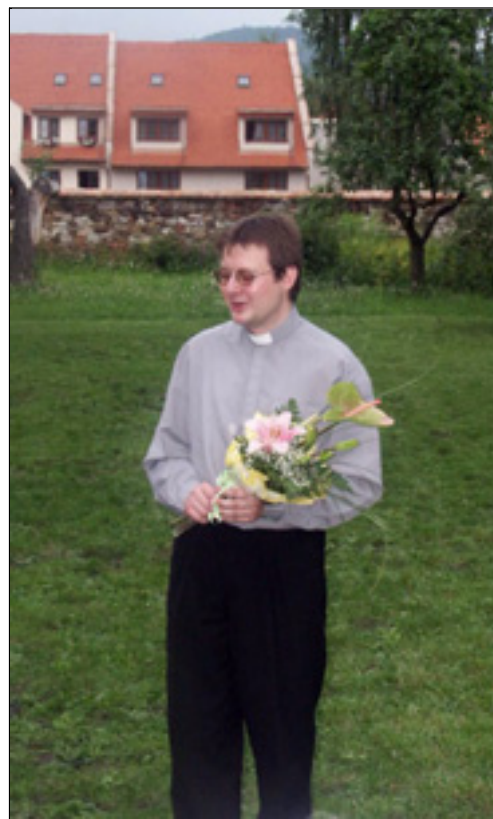

Honzík, Dan a Kája poprvé u sv. přijímání *foto av*

den poprvé přistoupit k svátosti Eucharistie. Jak Honzík Vomlel, tak Dan Průša i Karolínka Pondělíčková byli velmi roztomilí v trochu stydlivém očekávání a kdybych se nerozpakovala, napsala bych - půvabní, když předávali bílé růže Krzysztofovi při představování. Musím všechny tři velmi pochválit: ač, jako při každé velké slavnosti, byla při bohoslužbě o Božím těle trocha zmatků, prvokomunikanti vše zvládli s elegancí. Také ostatní “družičky a družbové” byli velmi milí při doprovázení Monstrance sypáním květinových lístků. Nakonec díky Bohu všechno proběhlo hezky, děti Krzysztofovi poděkovaly za přípravu a

První sv. přijímání a sbohem pro P. Krzysztofa

Čtvrtek desátého června. Den s trojí významností: Jednak byla slavnost Božího Těla, “druhák” děti, které se od jara připravovaly, směly v tento

P. Krzysztof se loučí *foto av*

doprovázení k prvnímu sv. přijímání malým dárkem - knížkou o Berounu - a už jen přijímaly gratulace.

Pak jsme mohli přistoupit ke třetí události: trochu smutnému agapé u příležitosti rozloučení se P. Krzyszofem, který se po roce a půl vrací do rodného Polska. Loučili jsme se v kruhu na farní zahradě, kam každý z nás donesl trochu pohoštění, pan Palkoska za nás všechny Krzysztofovi, totiž našemu Kryštofovi, vyjádřil díky, sympatie a popřál mu šťastnou cestu, ženy z farnosti předaly dary. Kryštof na oplátku slíbil, že do Berouna přijede alespoň na dovolenou. **Kryštofe, děkujeme za misijní působení, máme Vás rádi! Trochu nám tu teď chybíte. Ale přejeme rychlou aklimatizaci v novém působišti.** -iv-

Znovuotevření muzea v Litni

Slavnostní atmosféra ovládla v sobotu 5. června t. r. naši vesničku Liteň, která se nachází na trase mezi Koněpruskými jeskyněmi a Karlštejnem. Po čtyřech letech bylo znovu otevřeno muzeum Svatopluka Čecha a Jarmily Novotné. Dříve se muzeum nacházelo v areálu zámeckého objektu - tzv. "Čechovně", ale tyto objekty a pozemek byly vydány do soukromého vlastnictví a muzeum zde tedy nemohlo již déle fungovat. Hledal se pro něj nový domov. Stala se jím fara při kostele Sv. Petra a Pavla, která dlouhý čas zela prázdnotou od doby, kdy v roce 1995 odešel na věčnost tehdejší farář P. Stanislav Nováček.

Oslava začala v 9.30 hod., kdy jsme se všichni shromáždili před vchodem do farní budovy. Starosta Litně pan Karel Kliment vyjádřil ve svém úvodním proslovu poděkování

Budova bývalé fary v Litni

foto P. Kodras

všem, kteří se podíleli na všech úpravách a rekonstrukcích, aby muzeum mohlo být opět zprovozněno. Slavnostní pásku přestřihla paní Ludmila Matrtajová, která v r. 1992 založila Společnost Jarmily Novotné. Hosté ze Společnosti Jarmily Novotné z Prahy, kteří dorazili k nám do Litně již v časných ranních hodinách, obsadili celý autobus a patřili mezi první návštěvníky muzea. Tři místnosti fary požehnal farář P. Jiří Kusý a poté jsme mohli všichni nahlédnout do tajemství

vzácných vystavovaných exponátů. Mimo jiné zde můžeme shlédnout dokumenty o

životě a díle P. Václava Beneše Třebízského, P. Františka Josefa Řezáče a Svatopluka Čecha, který je znám svojí básnickou sbírkou "Ve stínu lípy".

Svatopluk Čech pobýval v Litni se svými rodiči v letech 1853-1856. Jarmila Novotná - Daubková (1907- 1994) byla proslulá operní pěvkyně V r. 1939 musela emigrovat před fašismem do New Yorku, kde zpívala v Metropolitní opeře po 16 sezón. V období války se účastnila mnoha vystoupení na podporu Československa.

V 11 hod. byl již připraven vzorně uklizený a vyzdobený kostel ke slavení mše svaté. Sloužil jí P. Jiří Pavel Kusý (nar. 1948, v r. 1984 sólista opery Divadla J. K. Tyla v Plzni, v r. 1985 přijal kněžské svěcení v Berlíně, nyní působí jako farář v Praze – Nuslích),

spolu s naším jáhnem Mikulášem Uličným, který v těchto dnech opouští naši farnost. Našemu jáhnovi přejeme, aby se mu v novém působišti dařilo. Bůh mu žehnej!

Při mši svaté, kterou jsme slavili opravdu v hojném počtu, lid zpíval píseň „Bože, před Tvou velebností“ a zazněly tyto skladby: Biblická píseň č. 6 od Ant. Dvořáka a Ave verum od W. A. Mozarta v podání našeho varhaníka Václava Klimenta a Tu Trinitatis a Ave Maria také od Ant. Dvořáka v podání koncertní pěvkyně Mgr. Ilony Šatylovové. Po zakončení a požehnání jsme nezapomněli, jak se na správné farníky sluší a patří, pohostit naši vzácnou návštěvu domácími cukrářskými výrobky.

S hřejivým pocitem a krásnými zážitky z tohoto dne jsme odcházeli do svých domovů. Někteří mohli shlédnout ještě ve 14 hod. v místním kině záznam ze slavnostního koncertu pořádaného v r. 2000 v Obecním domě v Praze na počest Jarmily Novotné.

Muzeum je otevřené od května do října v sobotu a v neděli od 10⁰⁰ do 17⁰⁰ hod. Mše svatá je v kostele Sv. Petra a Pavla v sobotu (s nedělní liturgií) v 15³⁴ hod. Srdečně vás zveme a těšíme se na vaši návštěvu.

Alferyovi

Historické setkání berounských křesťanů

Prvně v historii se sešli berounští křesťané na svatodušní ekumenické vigilii v chrámu sv. Jakuba. Modlili jsme se s bratřími a sestrami jiných křesťanských církví. Jednotlivé církve zastupovali P. Josef Pecinovský, Jaroslav Mencl, Dagmar Ondříčková, Timotej Macek a Petr Čík. V úvodním slově P. Pecinovský zdůraznil, že jsme sem přišli prosit za křesťanský život, za odpuštění svých vin. Je nutné pokorně prosit Ducha naděje a lásky, abychom se mohli stát křesťany radostné zvěsti. D. Ondříčková mezi jinými řekla: „Prosíme Tě, Bože, aby nás naše myšlení nesvedlo k tomu, že Tě nepotřebujeme, že Ráj si můžeme zajisti sami“. Ekumenická bohoslužba byla vhodně doplněna čtením z knihy Mojžíšovy.

V tom samém čase, kdy se sešli berounští křesťané, sešli se desetitisíce věřících na největší středoevropské pouti v rakouském Mariazell. Kardinál Christoph Schönborn mezi jiným vyzval: „Setkávejte se jako sobě rovní, abychom v každém člověku, nezávisle na jeho řeči, kultuře či náboženství, viděli obraz Boží. Jako křesťané se modlíme za jednotu ve které rozmanitost nerozděluje, nýbrž obohacuje. Hlásíme se ke křesťanským základům Evropy.“

Sjednocující myšlenky a slova v neposlední řadě doplňují i skutky. Vždyť u berounském náměstí stojí vedle sochy Mistra Jana Husa i nově požehnaná socha sv. Jana Nepomuckého, která se sem vrací po 85 letech.

-vac-

Cesty k obnově našich farností

V uplynulém měsíci proběhla opět pod vedením kardinála Vlka setkání kněží z mimopražských vikariátů na Svaté Hoře. (3.5.-5.5. vikariáty Vlašim, Rakovník, Jílové; 24. 5.-26. 5. vikariáty Kolín, Podřipsko, Kladno, Příbram; 31. 5.-2. 6. vikariáty Benešov, Beroun a Stará Boleslav).

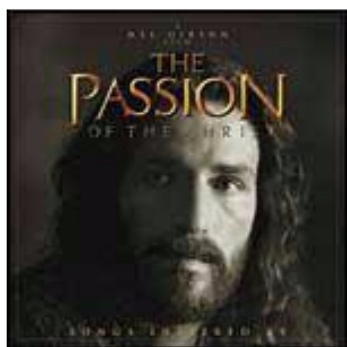
Jednání, jichž se účastnili všichni členové biskupské rady, měla za cíl opět o kousek vpřed posunout proces obnovy farností naší arcidiecéze. Hlavním tématem, inspirovaným apoštolským listem "Novo millennio ineunte", byly nejen úvahy nad cestami vedoucí k obnově církevních společenství, ale také jejich praktické používání. Základními pilíři obnovy církve vždy byly: pokání - bez něhož žádná obnova v církvi není myslitelná; Boží

slovo - bez jehož slyšení a zvěstování se žádné evangelizační dílo v církvi neobejde; modlitba - která je barometrem duchovního života křesťana; sdílení - bez něhož víra jednotlivců slábne. Proto výchozím tématem všech tří setkání bylo společně konané pokání a společné slavení kající bohoslužby, kterou vedl biskup Herbst. Ani další témata nezůstala jen v rovině teoretické, ale šlo o praktické ukázky a způsoby práce s biblí, jakož i vzájemné sdílení, jak lze uvádět do modlitby a budovat farní společenství na základě Božího slova.

Účastníci se kněží oceňovali nejen inspirativní témata a praktický výcvik, ale i dělnou a bratrskou atmosféru těchto setkání. Po letních prázdninách budou pokračovat obdobná setkání s kněžími z pražských vikariátů.

převzato z internetu arcibiskupství pražského

Umučení našeho Pána, Ježíše Krista, podle Gibsona

redakční archiv

Pozitivních i negativních ohlasů na režisérský počín Mela Gibsona už jste četli i slyšeli dost, dovolím si místo kritiky předestřít pouze vlastní názor. Nevím, zda bylo ztvárnění jen věrně realistické nebo až příliš realistické... Rozhodně ale natočeno s velkou úctou. Jisté je, že nějakými devatenácti sty sedmdesáti lety to pro Ježíše rozhodně nebyla procházka sadem, což si během filmu více než uvědomíme. Jisté je též, že scény mají občas světlo obrazů od starých holandských mistrů. Ruce, které přibíjejí hřeby do rukou odsouzeného Ježíš, jsou prý ruce režiséra Gibsona. Kdo můžeš pochopit, pochop. Během filmu člověku občas tekly slzy dojetí, sounáležitosti, bezmoci a pochopení... Výsledek: prožitek přítomnosti Ježíšovu utrpení a velikonočnímu tajemství.

-iv-

Gibson, moje krevní skupina

Je zajímavé, kolik článků a sloupků bylo napsáno před prvním dnem veřejné produkce Gibsonova filmu o Ježíšovi, respektive o jeho umučení. Bylo jich tolik a tak militantně naladěné, že mi to až připomínalo doby dávno minulé, kdy se veřejně brojilo antichartou proti chartě, kterou skoro nikdo neznal. Pravda, ani já jsem do Zeleného čtvrtku zmiňovaný film neznal... Po obřadech zeleného čtvrtku jsem pozval svou dospívající dceru k účasti na Ježíšově umučení formou moderní, filmovou. Po několika minutách zoufalých zvuků a vizuálních vjemů současného chrámu zábavy před začátkem jsme se ve 22,15 hod. dostali do Getsemanské zahrady daleko od nás a dlouho do minulosti, hovořilo se tam cizí řečí a bylo to velkolepé. V kině nás bylo nemnoho a ti, kteří tam zjevně zabloudili omylem, ještě dlouho chroustali svůj popcorn.

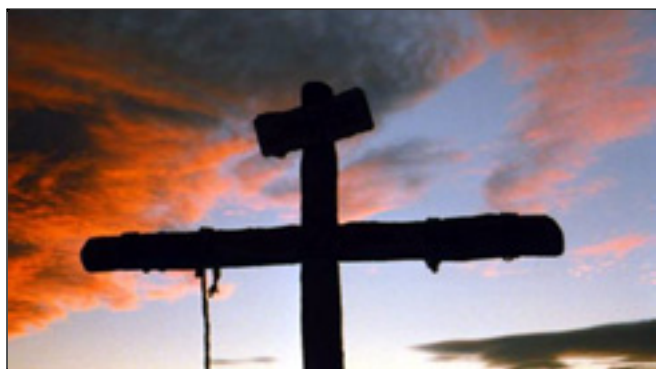
Děj začal přituhovat a velikost příběhu a obrazu se stávala ještě působivější, to už soused odložil i svůj popcorn.

Mnoho nových souvislostí, opravdový prožitek, a dovolte mi, snad i osobní účast a blízkost Krista. Toto bylo snad to hlavní, co jsem si odnášel. Velmi milé bylo, když dcera po několika dnech nahlas zauvažovala o kvalitě prožitků svých.

Zdá se, jakoby náš národ byl rozdělen, jak už to bývá, na dvě protipólné strany při posuzování filmu. Nejsm kritik a nemám ambice se pouštět do objektivních soudů. Snad

jako divák mohu sdělit, že stojí za to na film jít, učinit si své závěry a srovnat souvislosti snad lépe, než kdykoli před tím.

Nesouhlasím, že myšlenka byla utopena v krvi, pravda, krve jako tekutiny ve filmu bylo dost, avšak jako Božího a lidského utrpení snad ani ne. Film je přístupný od 15 let věku a domnívám se, že je to správně, divák již musí leccos vědět a znát, aby byl schopen patřičně uvažovat. A myslím, že té krve tam nebylo více než v jakémkoli současném filmu či videohře, kterou zvládají i mladší děti. Pakliže pozor, tak snad na starší věkem, ti jsou možná současným filmem málo dotčeni.

redakční archiv

Také se kriticky hovořilo o protizidovských náladách, zde použiji svého jednoho předmluvčího, je to tak, jakoby film z 2. světové války vytvářel dojem protiněmeckých nálad.

Závěrem si dovoluji pozvat všechny, kterým je jedna velikonoční etapa blízká, aby neváhali a přijali tyto filmem nabídnuté skutečnosti s odvahou a se snahou být Kristu nablízku.

Martin Pecka

Děkuji upřímně bratru Martinovi za příspěvek. Snažím se ve všem tom neuvěřitelném povyku kolem filmu najít něco pozitivního. Přinejmenším je najednou jasněji. Mnozí (bezděčně?) vyložili karty na stůl; nejde vůbec o vztah k filmu, ale o poctivost, otevřenost a především pravdivost a lásku.

Dějiny se, alespoň pro mne, hmatatelně potočily o něco vpřed, ke svému závěru. Zdá se mi, že se po více než 2500 letech nově naplňují slova knihy Izajáš, až člověku věží mráz po zádech:

“Hle můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznese a vysoko se vyvýší. Jak mnozí strnuli úděsem nad tebou! Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoben lidem. Avšak on pokropí mnohé pronárody krví, před ním si králové zakryjí svá ústa, protože spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyšeli... (Iz 52, 13 - 15)

P. Ladislav Souček

Oba články převzaty z listu farností Kyje a Černý Most Natanael

O tetínských otevřených dveřích, o řeholnicích bez hábitu a na koloběžce, o radosti z Povolání s velkým P

Nejsou v naší farnosti nijak dlouho. Co je to rok, zvláště ve vztahu věčnosti? Ale jako po některém člověku zůstane na zemi dlouho prázdno, stejně tak někteří zase zapadnou do společenství, jako by k vám patřili odjakživa. Úmyslně na začátku píšu “do naší farnosti”. Tetín, stejně jako třeba Loděnice, nebo Chýňava, všichni de facto tvoříme jedinou farnost orientovanou na Beroun - titíž lidé, titíž kněží... Za ten rok, co na Tetíně žijí dvě zástupkyně kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, sestra Marie, civilním jménem Jana Cívínová a sestra Klára, Anna Radoušková, jsme si zvykli, že Tetín je zase otevřen lidem. Zvykli jsme si sestry (pokud jsme je ovšem nepřehlédly, protože v řeholním oděvu většinu nechodí) pravidelně vídat na večerních mších společně s Janinou

maminkou, Janou Civínovou st. Paní to záměrně nenápadnou, jinak velmi silnou, moudrou a také vzdělanou ženou. Ostatně tyto přívlastky bych bez rozpaků prisoudila všem třem (ačkoli všechny tři by je okamžitě popřely). Doufala jsem, že si na Tetíně popovídám se všemi najednou. Ale byla sobota, kdy každý dohání, co v týdnu nestihl, a kdy navíc fara hostí skupinu mladých adeptů průvodcovské služby. A tak jsem seděla v pokoji, kam střídavě přicházely a odcházely jeho obyvatelky, podle toho, která zrovna byla "volná". Ve chvíli, kdy se poštěstilo a všechny zůstaly zároveň, jsem poznala, že jsou skutečnou malou rodinou, společenstvičkem radosti, legrace, vzájemnosti, upřímnosti a snahy soužití neustále budovat. (Ale tohle už určitě vůbec nebudou chtít ani slyšet, ani číst.) Těžko říci, jak nakonec tento rozhovor napřeskáčku vyzní, pro mne to ale bylo povídání velmi zajímavé. Nejspíš bude trochu neuspořádaně o každé a o všem, podobně jako tento úvod. Pokusím se jej převést na papír.

Kávu jsem začala pít s maminkou Civínovou. Otázka se tedy logicky nabízela. Jak jste přijala povolání své dcery?

Jako každá máma. Těšíte se, že holka bude žít jako ostatní. Když se pak rozhodne jinak, každá máma (kromě svetic) je nešťastná. Jana se rozhodla "za komunistů", takže jsem navíc měla pocit že ji pouštím do něčeho strašně nebezpečného, kde už ji nebudu moci ochránit.

Ale Bůh mne přesvědčil, že to bylo k mému dobru. Zvláště, když byl manžel nemocný a umíral, bylo by to pro mne horší, kdybych dceru neměla po boku. Kdyby měla svoji rodinu, neměla bych v ní takovou oporu. Když potom zemřel, řekla mi Jana: Pojď k nám na Vyšehrad. Já se ale bála být jim na obtíž.

Zdá se však, že na obtíž vůbec nejste, spíše naopak. Zvláště tady na Tetíně, kde tvoříte zázemí... skoro by se chtělo říci zázemí vašim dcerám...

Právě přišedší sestra Klára, jinak Anička, přikyvuje: Však už se na to taky známe dost dlouho, dvacet šest let, ještě od doby, než jsem vstoupila do řádu. Přes dceru Janu. S Janou mladší jsme se setkali u sv. Václava ve Vršovicích. Měla jsem jí tehdy předat nějaký dopis, ale po mši jsme se najednou nemohly vůbec rozejít. Nám to přátelství bylo souzené, říkám si. Něco mně na ní přitahovalo... "Maminka" dodává: Známe se opravdu dlouho. Zнала jsem Aničku a spoustu vršovické mládeže přes Janu. Naprosto

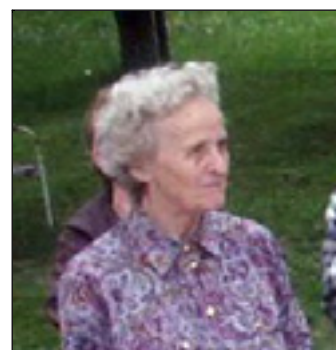
jsem ale netušila, že chtějí obě žít v řádu. Dneska jsem ale šťastná, že je to takto. Jsem člověk, který neumí stát stranou, nemám na to povahu. Tento život mne naplňuje. Tady jsme jak rodina. Dohodneme se, známe se, víme, jak která reaguje...

Tvoříte tu hodně malé společenství.

Anička: Na Vyšehradě nás bylo šest, způsob soužití se s příchodem na Tetín podstatně změnil. Jde opravdu o vytváření téměř rodinných vztahů, ale i o hezké zázemí. Mně malé společenství více vyhovuje, spíše než s množstvím lidí raději komunikuji s jedním. Navíc s Janou jsme za totality začínaly společně ve dvou, právě v bytě maminky Civínové ve Vršovicích..

S. Klára - Anna foto av

Maminka Civínová av

Už tehdy jste svůj řádový život žily v civilu a chodily normálně do zaměstnání, samozřejmě v civilním oděvu. Souvisí s tím i to, že nenosíte řeholní oděv? (Ptám se Jany Civínové, už též dorazila)

Jana: Vymohly jsme si u své představené výjimku. Zjistili jsme, že na rozdíl od Moravy, kde je řádový oděv spíš plus, v Čechách je bariérou. Vytváří se odstup, lidé se více ostýchají, není možné s nimi mluvit normálně, protože se často stylizují do nějaké pózy, nebo naopak řeholnicím prokazují přehnanou úctu. Máme zkušenost, že bez hábitu zde navážeme kontakt rychleji, snadněji vzniká přátelství. Možná je to také způsobeno tím, že jsme obě, sestra Klára i já, skládaly řeholní sliby v osmdesátých letech tajně. Navenek jsme dále pracovaly jako laici, samozřejmě v civilním oblečení. V uzavřených kontemplativních řádech je to něco jiného, ale apoštolské řády musí podle mého názoru hledat jakoukoli cestu ke sblížení s okolním světem. V hábitu si člověk připadá trochu jako na jevišti, neustále okukován. V zahraničí, například v Itálii je řeholní oděv přijímán úplně normálně, v podstatě jako pracovní uniforma. U nás a zvláště kolem Prahy ne.

Když zmiňuješ Itálii, prý tvé povolání, Jano, vzniklo právě zde?

Jana: Těžko se to vysvětluje, jsou to spíše takové momenty, které mne ovlivnily. Byli jsme zde s rodiči na dovolené, v prvním (a posledním) roce, kdy se smělo vyjet -1968. Přítel mého otce, právník dr. Hutyra, který sem emigroval, nás vzal na audienci k papeži Pavlu VI. Když začalo podávání rukou, najednou mne chytila má sousedka (později jsem zjistila, že byla řeholnicí v civilu) a táhla mne do první řady. Podání si ruky s tímto papežem, který byl opravdu úžasnou osobností, na mne tehdy hrozně zapůsobilo. Dr. Hutyra nás také pozval do slovenského institutu sv. Cyrila a Metoděje, kde jsme si směli vybrat knihy z křesťanské akademie, to, co v Čechách tehdy vůbec nebylo. Cestou do Čech jsem otevřela knihu "Poselství", což byla časová kompilace všech čtyř evangelií a pak si matně vzpomínám, že jsem zvedla hlavu v Asisi a pak až v Čechách. Dočetla jsem to, než jsme dojeli do Prahy a měla jsem pocit, že se něco stalo, že musím změnit svůj život. Nevěděla jsem ještě jak, ale umínla jsem si, že budu alespoň chodit denně do kostela. Tatínek z toho byl celý pryč, přesto, že on byl ten, kdo zasel v rodině víru. Nikdy o tom nemluvil, ale sám chodil také denně do kostela.

S. Marie - Jana foto av

A můžu se zeptat i tebe, Aničko? Jak si poznala své povolání?

Anička: To byly spíše okamžiky života. Do patnácti jsem žádnou sestru ani neviděla. V r. 68 jsem se setkávala se sestrami, které jezdily pomoci na faru, ale cítila jsem k nim jen úctu, nepřitahovaly mne. Chodila jsem do společenství Vršovice, po skončení školy mne začala lákat práce ve výzkumu. Jenže tito lidé jsou většinou svobodní a tráví na výzkumech celý svůj život. Pak přišel okamžik, kdy jsem věděla, že nechci takhle žít, něco tam chybí. Když jsem se seznámila s Janou, nejdřív jsem vůbec nevěděla, že se chystá do řádu. Pak jsem zjistila, že chce být sestrou a napadlo mne, že i moje cesta možná bude taková. Pak jednou v tichu při modlitbě ve vršovickém kostele přišel ten moment, životní okamžik přesvědčení, že bych asi tou sestřičkou měla být. Nedovedu to popsat, hodnoty se mi převrátily, nic nebylo důležitější, než patřit Bohu.

Jezdily jsme společně na Velehrad a sestřičky nás braly trochu jako experiment. V podstatě jsme ale kvůli totalitě totiž neprošly klasickým noviciátem. Všechno bylo tajně, navenek jsme žili laický život. Řeholní sliby jsme též vykonaly tajně. Ve Fulneku nás formoval P. Vícha, který byl za totality ve vězení, ale odvážný, ochotný riskovat. V době nesvobody jsme měli exercicie každý týden. Tajně. Zatemnili jsme, než se rozsvítilo apod. Věčné sliby jsem skládala v roce 1986.

Naplnil řeholní život tvé očekávání?

Anička: Nic jsem nečekala, chtěla jsem jen žít s Bohem a to ostatní nebylo důležité. V tuhle chvíli bylo ale asi potřeba, aby kněz byl v rozhodování autoritou. Jana třeba chtěla být sestrou rovnou, ale kněz jí řekl: Napřed dokonči školu, jinak ti nedám doporučení. To bylo velmi rozumné vzhledem k tomu, jak je jí právnický titul nyní užitečný.

Znám sestru, která své rozhodnutí založila jen na tom, že se jako sestra bude modlit za obrácení své rodiny. Ale když pak přijde krize, nestojí to za moc, nemůžeš si povolání zdůvodnit.

Ale uvědomuji si, že všechno, po čem jsem v životě toužila, se mi splnilo. Například cesta do Svaté země. To bylo v roce 1993, když ve zprávách blesklo, že už lze do Izraele cestovat. Říkala jsem si, já už si nic nepřeji, jen se tam dostat. Ale peníze jsem na to neměla. Ihned /za pár dní/ přišla odpověď: Pán, který by strašně rád jel, ale má zdravotní potíže a nemá nikoho, kdo by s ním jel, zda bych tedy nechtěla jet já, že mi to zaplatí... To vnímám jako dárek od Boha.

Ještě jezdíš do práce na koloběžce?

Anička: Jezdila jsem na kole dolů na vlak, ale měla jsem problém, co s ním pak. Tak jsem začala jezdit na koloběžce. Dá se složit a do vlaku se s ní vejdu lépe. Teď jsem ale koloběžku zase vyměnila za kolo. Ačkoli studenti by koloběžku ocenili...

Po letech práce spíše technické v převážně mužském kolektivu jsem se stala knihovnicí na Jaboku a tahle práce mne nesmírně baví. Především proto, že právě v knihovně je prostor k osobnímu setkávání se studenty, k navazování vztahů. Funguji tam nejen jako knihovnice, ale i jako člověk, kterému se mohou svěřit...

Neotřelá otázka: Jak se vám na Tetíně líbí?

Jana: Původně jsme sídlily na Vyšehradě. Hledaly jsme ale nové místo. Generální vikář na otázku, zda o nějakém neví, řekl: Tetín. Byly volné i Dobřichovice, ale vyjely jsme se podívat na Tetín, viděly tu náves, a věděly: To je ono, je to krása. To bylo v roce 2002. Na Vyšehradě nás bylo šest... Pro starší sestry by ale Tetín nebyl, už jen to každodenní dojíždění do Berouna na bohoslužby.

Anička prodala domek po rodičích, maminka také, aby bylo za

co faru zrekonstruovat. V červnu 2003 začala rekonstrukce a na podzim jsme se stěhovaly a zabydlovaly se, zvykaly si na dojíždění do Prahy do práce. Klára pracuje ve studentské knihovně na vyšší odborní škole Jabok, já jsem byla zaměstnaná jako právnická patnáct let

na Arcibiskupství pražském. Jsem ale člověk, který potřebuje k životu tvůrčí práci, cítila jsem, že potřebuji změnu. Také dojíždění do Prahy bylo náročné vzhledem k tomu, že bychom faru na Tetíně chtěli více otevřít lidem. Proto jsem ráda přijala práci pro zdejší Farní charitu.

Maminka Civínová: Jsme tu šťastné, i když nám střecha (stodoly) padá na hlavu. Dost si rozumíme... A Tetínští nás velmi hezky přijali.

Anička: Jak v nebi. Je tu krásně, jeden z těch velkých darů od Boha.

Bylo toho ještě hodně napovídáno i zapsáno, ale i tak už jsem dávno přetáhla prostorový limit. A víte co, zajděte na Tetín sami. Každou sobotu zde provází sedmička teenagerů z farnosti po zdejších památkách, nejméně jednou za měsíc se koná nějaké duchovní či jiné setkání. Až tyhle tak trochu jiné řeholní sestry poznáte osobně, nebude dalších slov třeba. Přeji tetínským sestrám hodně požehnání sv. Cyrila a Metoděje, jejich řeholního patrona, do soužití s námi, ostatními farníky.

Ivana Vašků

Svědectví + Svědectví + Svědectví

„Proč právě já?“ V únorovém Zpravodaji byla zveřejněna anketa na odvěké téma „proč právě já?“

Často se nad touto otázkou zamýšlím, ale z opačného pohledu. Proč právě já dostávám od Boha nesčetná dobrodiní, která si ve své lidské nedokonalosti nedokáží v plném rozsahu ani uvědomovat, natož je pak docenit. A to přes to, že je v mém životě plno trhlin a vážných provinění.

Mám nějaké mocné přímluvce v nebi? Jsou to zemřelí rodiče, příbuzní, známí? Nebo někdo jiný? Možná. Snad. Pravděpodobně se toto tajemství zde na zemi nikdy nedozvím. Jedno vím však jistě. Každé probuzení do nového dne je malý zázrak, symbol vzkříšení. A také třeba nové šance. A není vše co každý nový den přináší - radosti i starosti, štěstí i trápení, úspěch i neúspěch, různé obavy, právě ten „chléb vezdejší“ o kterém se v modlitbě Páně hovoří?

J. Matys

Bible Čtení knih bylo vždy mojí velkou vášní. Vlastním přiměřenou knihovnu s různými žánry a na čestném místě samozřejmě trůní Bible. V dobách nedávno minulých nebylo lehké - jak je mnohým známo - sehnat Bibli s odpovědným církevním schválením ale ledy se pohnuly, a tak také jednu krásnou a úplnou vlastním. Přiznávám, že ji neotvírám často. Vzhledem k povolání matky malého synka mnohem častěji čítám čtyřlístek nebo pohádky o krtečkovi. Ve zřídkaových chvílkách volna se spíše zahledím do farního zpravodaje nebo Katolického týdeníku.

Jednou se mne zeptala maminka mého muže, zda bych nepůjčila Bibli synovi jedné paní, nám oběma známé. Zarazila jsem se a v hlavě se mi honily myšlenky jako bublinky v minerálce. Měla jsem čas na rozmyšlenou. Toho pána jsem moc neznala, spíše z dohledu. Zarostlý zálesák s pivním bříškem a neodmyslitelnou cigaretou v koutku úst. Váhala jsem. Co když mi ji nevrátí? Nemám peněz nazbyt, abych si mohla koupit jinou a k téhle, tak těžce vysháněné, mám téměř rodinný vztah. Moc se mi nechtělo. Ale mám na to vůbec právo? Co když Pán posílá právě mně, teď a tady, abych se stala světlem, byť jen prostřednictvím zapůjčené knihy. Už jsem dále nepřemýšlela a v nitru se mi rozhostil klid a pokoj. Našla jsem ještě několik dalších knih na výběr a i s Biblí jsem další den uháněla za oním pánem. Co když si to rozmyslel...

Moc děkoval, byl velmi slušný a slíbil, že vše v pořádku vrátí. Dlužno říci, že dané slovo dodržel. Navázali jsme knižní spolupráci a já zjistila, že se s ním o knihách moc hezky povídá. Jsem ráda, že jsme se seznámili. A více děkuji Bohu, že mi správně ukázal směr ve chvíli, kdy jsem stála na jednom z mnoha rozcestí v životě. *Alena Markhoferová*

Sv. Benedikt **redakční archiv**

Ze života svatých

Sv. Benedikt

patron Evropy a Západu

(11. červenec)

Narodil se kolem roku 480 v Nursii (dnešní Norcia) v Itálii v rodině drobné šlechty. Studoval v Římě práva, ale znechucen rozmařilým životem hlavního města odchází do horského městyse Enfide a odtud dál do hor, kde ho nikdo nezná. Zde se sešel s mnichem, kterého nazývali Říman a přijal od něj řeholní roucho. Od té doby žil jako poustevník v jeskyni Subiaca a když se kolem něho seskupili žáci, rozhodl se pro založení klášterní obce. Založil dvanáct menších klášterů. Kolem něj se stále shromažďovali učedníci, protože římští šlechtici mu svěřovali k výchově své syny. Když sousední kněží na jeho dílo začali žárlit, odchází se skupinou žáků do staré pevnosti Monte Cassino. Tam zbudoval klášter, který se stal centrem náboženské kultury. Uvítal tam kromě jiných i gotského krále Totilu. Tam jako zakladatel benediktinského řádu napsal Reguli, která měla rozhodující vliv na vývoj západního mnišství. Snažila se vytvořit atmosféru umírněnosti, pokoje, rozkvětu a vedla mnichy k pokoře. K náboženské dokonalosti dochází vnitřní kázní, odříkáním a poslušností. Opat je otcem a členové jsou spjati poutem úcty a lásky. Mniši zpívají v denních i nočních hodinách chvalozpěvy ke chvále Boží a rovněž pracují duševně i manuálně. Svatý Benedikt umírá r. 547. Ostatky sv. Benedikta a jeho sestry sv. Scholastiky byly pak převezeny do opatství Fleury ve Francii. V roce 1958 byl Benedikt prohlášen „otcem Evropy a patronem Západu“.

-vac-

Kostel sv. Petra a Pavla – Liteň

Pověst vypráví, že Karel IV. blahé paměti, rozkázal postavit liteňský kostel současně s rezidencí probošta a jeho šesti kněží. Na stavbu se použilo stavivo, které zbylo ze stavby hradu Karlštejna. Tento kostel byl od XIV. století kostel farním. Po

**Církevní
stavby
berounského
vikariátu**

husitských válkách zde byli faráři pod obojí a po jejich odchodu zůstal kostel bez duchovního správce prakticky půl století. Teprve po roce 1678 sem byli opět dosazováni administrátoři. Pověst trochu poopravily zdejší nálezy v tom, že tehdy kostel nebyl postaven, ale přestavěn z původní románské kaple. Zbytky románské kaple byly totiž nalezeny ve zdivu chrámu. Gotickou podobu kostela zničil válečný požár r. 1639. Obnovu

zajistil v roce 1661 v barokním slohu kníže hrabě z Bubna, hejtman podbrdského kraje a majitel liteňských panství. Od těch dob byl kostel opravován zhruba po staletých obdobích. Na prahu 20. století byla postavena barokní věž a ze staré kamenné, později dřevěné zvonice sem byly přeneseny zvony. Nejstarší a největší „Petr“ byl roku 1650 ulit mistrem Schenfeldtem ze Starého města a zachoval se dodnes i se svým převážně českým nápisem a erby. V kostele je řada uměleckých památek, sošek a obrazů. Obzvláště je vzácná gotická archa zcela zavírací, jejíž originál je v Národním muzeu. V kostele je umístěna kopie od J. Scheiwla. Ve zdivu jsou zasazeny desky ze šlechtických hrobek, nejstarší je ze 16. století. Starý hřbitov ukrývá staré kamenné náhrobky s tesanými figurálními výjevy.

V současné době spravuje kostel farář ze Řevnic. Ten také se svolením Arcidiecéze pražské pronajal chátrající faru u kostela obci Liteň a od letošního června zde bylo otevřeno pro veřejnost Muzeum Svatopluka Čecha, významného českého básníka a Jarmily Novotné, jedné z nejvýznamnějších postav české operní hudby. V Litni sloužili odedávna jako kněží významní spisovatelé své doby. Jako kněz zde byl František Řezáč, vlastenecký spisovatel od roku 1865 do roku 1879, který se zajímal a psal o výchově a Václav Beneš Třebízský v roce 1875. Ten je známý zejména jako spisovatel a autor povídek z dějin Českých. -vac-

Památka Budeč *Výlet za hranice farnosti – okres Kladno*

Jen málokdo by neznal staroslavnou Budeč, kde se nachází děkanský kostel sv. Petra a Pavla – národní kulturní památka. Stojí o samotě na holém návrší nad soutokem dvou potoků – Zákolanského a Týneckého. Již v dobách předhistorických zde bylo zbudováno významné hradiště slovanského kmene Čechů. Na tomto zemitými valy obklopeném hradišti nechal na přelomu 9. a 10. století kníže Spytihněv, syn Bořivojův, postavit kostel svatého Petra. Tehdejšímu významu hradiště odpovídal i význam kostela, při němž byla s velkou pravděpodobností zřízena první latinská církevní škola v Čechách. Jisté je to, že se v Budči vzdělával pozdější kníže sv. Václav. v 11. a 12. století význam Budče poklesl. Kostel se jako farní dostal do držení vyšehradské kapituly, zatímco hradiště zaniklo asi ještě před husitskými válkami. Po nich přestala být fara obsazována. Roku 1761 byla na Budči zřízena samostatná administratura, povýšená r. 1778 na farnost a r. 1800 na děkanství. Připomenutím bývalé velikosti Budče byla oslava milénia budečského kostela r. 1905, kdy zde kázal budoucí olomoucký arcibiskup A.C. Stojan. Na hřbitově u kostela byl mj. pochován významný pedagog K.S. Amerling (r. 184) a historik V. Davídek (r. 1993).

Převzato z knihy Poutní místa v Čechách, vyd. nakladatelství Debora Praha r. 1995

Popis poutního místa:

Návrší s děkanským kostelem sv. Petra a Pavla se prudce svažuje do tří světových stran. Přesto je hlavní pěší přístup veden ostrým výstupem od jihovýchodu z Kovár, vozová cesta vede na Budeč ze Zákolan. Kostel je obklopen hřbitovní zdí a skládá se z eliptické lodi, čtyřboké věže a mladšího pravoúhlého presbytáře. Nejstarší částí je loď

se zploštělou kopulovitou klenbou. Její zdivo je z větší části původním zdivem Svytlahovské rotundy, takže představuje nejstarší dochovanou kamennou stavbu v Čechách vůbec. Okna a klenba jsou mladší, rovněž tak presbytář, který byl přestavěn ve 13. a 17. století. Románská věž s původně sdruženými okny je dílem 12. století. Kostel byl poškozen požárem r. 1876 a jeho barokní oltář byl vyměněn za novorománský se sochami sv. Petra a Pavla. Ten byl r. 1994 nahrazen kamenným oltářem od akademického sochaře P. Váni. Protože kostel byl v letech 1992-1994 několikrát vykraden, byly sochy z původního oltáře spolu s gotickým křucifixem z konce 15. století a s obrazy sv. Václava a sv. Ludmily odvezeny do depozitáře. Co ale v kostele můžeme spatřit, je renesanční kamenná kazatelna z r. 1585. Vedle kostela byly při archeologickém výzkumu kolem r. 1930 objeveny základy chrámu P. Marie z 10. století.

Rotunda je přístupná s výkladem průvodce 26.-27. června, 3.-6, 24.-25., 31. července, 1., 28.-28. srpna, 4.-5., 11.-12., 18.-19., 25.-26. září 2004 od 9 do 16 hodin. Vstupné 20,- Kč, snížené vstupné (děti do 15 let, studenti, důchodci, držitelé průkazu ZTP) 10,- Kč.

Poutní slavnosti a bohoslužby v rotundě sv.

Petra a Pavla:

Sobota 25. září 2004 v 10.30 hod. – 15. národní svatováclavská pouť (*poutní slavnost se mší svatou na památku sv. Václava*)

Bohoslužby v budečské rotundě:

v neděli 25.7., 29.8. a 31. 10. 2004

Poutníci však na Budeč přicházejí nejen v době konání poutních slavností. Přicházejí, aby tady v místech, jimiž procházel sv. Václav načerpali sílu ke každodennímu životu. K tomu životu, který dnes příliš nedbá o hodnoty ducha, který se k nim jednou musí vrátit.

Rotunda v Budči

redakční archiv

Alena Markhoferová

Varhany Zábranského kostela

Jak jistě všichni víme, jsou varhany v kostele Zvěstování Páně v Berouně pečlivě rekonstruovány již několik let. Restaurování tohoto půvabného nástroje se pomalu blíží k zdárnému konci, a tak se můžeme těšit na další unikátní nástroj, který je pozoruhodný nejen v rámci místa, ale zařadí se mezi významné památky svého druhu v rámci celé naší republiky. Málokdo asi tuší, jak vzácné varhany se v Zábranském kostele nacházejí. Postavil je v roce 1744 německý varhanář Johann Ferdinand Schwabel. Jen málo nástrojů se může pyšnit tím, že je znám jejich stavitel. Mistr Schwabel se podepsal na zadní stranu ventilové komory. Varhany mají jeden manuál a pedál a celkem devět rejstříků, sedm v manuále a dva pedálové hlasy. Jejich traktura je plně mechanická. Díky jejich dezolátnímu stavu, v jakém se nacházely před započítím rekonstrukce, dnes nemůžeme přesně určit ladění, dokonce ani přesnou dispozici. Nicméně uspořádání vzdušnice nabízí určité možnosti. Mistr varhanář Vladimír Šlajch, jemuž byla rekonstrukce těchto varhan svěřena, má velké zkušenosti s restaurováním historických nástrojů a při celkové koncepci podle restaurátorského záměru diecézního organologa ing. Marka Čihaře přihlédl k dobovým zásadám ve stavbě varhan v 18. století na území

Čech. Během let byly zábranské varhany několikrát opraveny a bohužel často došlo k zásahům do jejich původní dispozice. Velmi zajímavou součástí varhan je víko ventilové komory, které je popsáno četnými nápisy – vesměs jde o jména působících varhaníků, což by stálo za bližší prozkoumání, protože podle mých předběžných šetření bylo město Beroun po hudební stránce velmi živé město už od počátku 17. století. Bohužel přímých dokladů hudebního života je málo, a tak je každá nová informace výrazným přispěním do celkového obrazu o této sféře. Restaurování varhan v Zábranském kostele je dalším skvělým počinem berounské farnosti, protože bude zachráněna velmi cenná památka, v níž bude oživena vzpomínka na umění našich předků. Každý varhaník, který bude rozeznívat tento nástroj, bude navazovat na veliký odkaz minulosti, bude povznášet duše všech přítomných, aby všichni vytvářeli jednotu se všemi napříč staletími směřující k Bohu.

Lukáš Petřvalský

Varhanní recitál v chrámu sv. Jakuba v Berouně

Ve vynikající dispozici hrál v sobotu 19.6. 04 Lukáš Petřvalský varhanní recitál. Program byl rozdělen do čtyř částí. Nejdříve interpretoval skladby Johanna Sebastiana Bacha, ve druhé části se zabýval italskou hudbou 17. a 18. století, ve třetí části hrál skladby francouzských mistrů 19. století, ve čtvrté části zazněly skladby českých autorů.

Recitál trval téměř dvě a půl hodiny. Varhaník volil vynikajícím způsobem tempa, nechal zaznít nejroztodivnější hlasy digitálního nástroje, frázování bylo naprosto originální.

Výtěžek ve výši 4.300,- Kč bude použit na nově instalované varhany z holandského Rijswijku. Můžeme se těšit, že podobné koncerty budou v našem kostele častější.

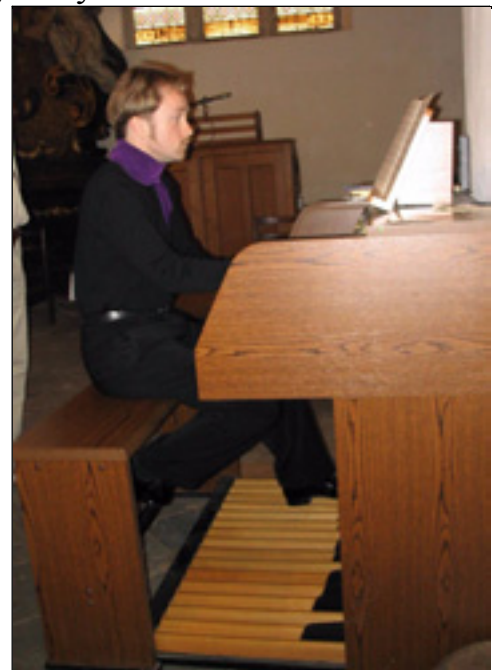
Jiří Bešček

Sbírka na svatojakubské varhany v neděli 20. června vynesla 11 400 Kč.; to zn., že spolu s koncertem varhaníka Lukáše Petřvalského (4 300 Kč) přibylo na konto celkem 15 700 Kč. Současný stav konta "svatojakubské varhany" činí 99 400 Kč. Číslo účtu je 035-361038389/0800.

Varhany v Loděnici:

Zajímavě načasovaná rekonstrukce

Čtrnáct dní v začátku června trvala práce na rekonstrukci varhan v kostele sv. Václava v Loděnici. Kromě vyčištění a naladění bylo třeba především natřít všechny dřevěné části jedem proti červotoči, který loděnické varhany trápil. Vše bylo v režii pana Vladimíra Turnwalda z Prahy, který se specializuje na opravy varhan. Ten si ke spolupráci přizval

L. Petřvalský v akci foto D. Průša

svého učitele, pana Karla Weisse z Rudné - Hořelice, syna varhanního mistra, který loděnické varhany postavil. *“Nabyl jsem dojmu, že varhany budou v horším stavu. Byl jsem se na ně proto ještě před započítím práce podívat, protože, pokud varhany nefungují, nemá vůbec cenu je čistit a ladit. Zjistil jsem ale, že to vůbec není katastrofické, byl jsem příjemně překvapen. Dokonce bych řekl, že varhany v tak dobrém stavu, ač šedesát let staré, jsem už dlouho neviděl”*, říká pan Vladimír Turnwald.

Hned první den oba “varhanáři” důkladně rozebrali vnitřek varhan do poslední pišťaly. Pro neodborníka je nadlidským výkonem už jen dát vše v pořádku do řádku. Práce ovšem bylo mnohem více. *“Varhany jsme především čistili, natírali jedem proti červotoči, poopravili jsme drobné závady” například vůli v hracím stole, kompletně jsme zrekonstruovali pedálovou klaviaturu. Jeden celý den jsme ladili a nic nezazlobilo. Bylo k tomu i příhodné počasí. Vlhkost prostředí má také vliv na výšku tónů a tak jsme se to snažili dodělat vše v jednom příznivém dni.”*

V pondělí 14. června se konala “kolaudace”, které byli kromě varhanářů a vikariátního technika p. Kodrase přítomny obě zdejší varhanice, Pavla Bočková a především Pavla Fabianová, která opravdu s odpovědností vyzkoušela tón po tónu. Obě si na varhany zahrály technicky obtížnější skladby, aby

Pan V. Turnwald s panem K. Weissem foto iv zjistily, co je potřeba ještě doladit a upravit. Některé drobné vady na kráse byly ještě odstraněny, jiné zvuky jsou naopak podle varhanářů specifikem tohoto typu varhan s pneumatickou trakturou. Před odjezdem varhanářů přijeli “svě říci” také P. Pecinovský a L. Petřvalský.

“Ted’ bude ještě třeba pozvat odborníky k odčervotočení ostatního dřevěného interiéru kostela, jinak se červotoč do varhan vrátí. Velmi důležité je také pořídit vlhkoměr. Přílišné sucho varhanům, ale i ostatnímu vybavení kostela škodí a je tedy potřeba případně prostředí zavlhčovat”, dodal V. Turnwald. (Doplním ještě, že ochrana dřevěných součástí kostela je již zajištěna, odčervotočení přijel provést odborník, pan Bezchleba, týden po kolaudaci.)

Pan Weis všem poté ještě vyprávěl o době, kdy jeho otec varhany stavěl a při té příležitosti jsme nahlédli i do loděnické farní kroniky. Ta se o postavení nových varhan zmiňuje v zápise z roku 1944. Z písemného dokumentu vyplývá, že letošní rekonstrukce byla dokončena bez čtyř dní přesně po šedesáti letech od prvního dne jejich instalace:

“Dne 12. června byly od stavitele varhan p. Weisse v Hořelici přivezeny nákladním autem p. Nusého z Loděnice součástky nových varhan pro kostel sv. Václava a s jejich stavbou bylo ihned započato.

V neděli dne 2. července zazněly poprvé nové varhany, kterým ustoupilo dosud používané harmonium. V 9 hodin bylo uvítání světitele, p. vikáře Škalupeckého z Berouna, pak následovalo jeho kázání, po něm posvěcení varhan, po kterém varhany zazněly. Na to byla zpívána česká mše za řízení p. Weisse z Loděnice. Na varhany doprovázel p. okres. školní inspektor Karel Škala. Kostel byl věřícími přeplněn. Varhany znějí krásně. Po mši byla náboženská zkouška školních dětí. Za varhany zaplaceno 41.000 Kč.” -iv-

Existuje život po porodu? Aneb pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom!

**Manželské
společenství**

V břiše těhotné ženy se ocitla dvě embrya, optimista a skeptik.

První se zeptalo: „Věříš vlastně v život po porodu?“

Druhé odpovědělo: „Ano, samozřejmě, je přece zcela zjevné, že život po porodu existuje.

Náš život tady tu je jenom proto, abychom rostla a připravila se na život po porodu, abychom byla dost silná na to, co nás čeká.“

První odporovalo: „To je blbost, žádný život po porodu přece neexistuje. Jak by měl vlastně takový život vůbec vypadat?“

Druhé: „Ani já to nevím přesně. Ale určitě tam bude mnohem více světla než tady. A možná, že dokonce budeme jíst ústy a běhat a ...“

První na to: „To je úplný nesmysl. Běhat, to přece nejde. A jíst ústy, to je úplně směšná představa. Máme přece pupeční šňůru, která nás živí. A mimo to je nemožné, aby existoval život po porodu, protože pupeční šňůra je krátká už teď.“

Druhé: „Určitě je to možné. Jen bude všechno kolem trochu jinak, než jak jsme tady zvyklí.“

První odmítalo: „Vždyť se ještě nikdy nikdo po porodu nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život je jedno velké trápení v temnu.“

Druhé: „Připouštím, že přesně nevím, jak bude život po porodu vypadat. Ale v každém případě pak uvidíme maminku a ona se o nás postará.“

První: „Máma?!? Ty věříš na mámu? A kde má jako být?“

Druhé: „Vždyť je tu všude kolem nás. Jsme a žijeme v ní, prostřednictvím ní. Bez ní vůbec nemůžeme existovat.“

První: „To je pěkná hloupost! Z nějaké mámy jsem neviděl ještě ani kousíček, takže je jasné, že nemůže existovat.“

Druhé: „Někdy, když jsme úplně zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá, nebo cítit, jak hladí náš svět. Pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom!“

Podle časopisu YOU

Poprvé v Podkozí

Za všechno může Lojza V.! Kdyby s sebou neměl na Tetíně (při prvomájovém výletě) fotky... Kdyby tam neměl náhodou také vyfocenou tuto malou kapličku, která nás fakt nadchla a ještě větší údiv vyvolalo zjištění, že se nalézá téměř za humny, v Podkozí u Chýňavy... byli bychom o zážitek chudší. Takže opožděně - díky, Lojzo.

Tak jsme se dohodli “podpořit” tady 5. 6. první mši svatou v tomto roce. Protože bude až o 19. hodině, porozhlédneme se předtím trošku po okolí - nápad hrstky odvážných jedinců. Číselně: 3 (malé holčičky) + 3 (chlapi) + 3 (maminky, z čehož dvě s miminky v bříšku a zbylá s již jednou započítaným chlapákem na bříšku).

Výlet začal složitým rozhodováním při pohledu z okna - zda vůbec vyrazit (a počítat s promočením na kost) či nikoliv. Na samotném místě jsme pak přeci jen nejprve zapadli do kiosku na malé občerstvení a počkali, až lijavci začnou ubývat síly. Cesta byla

“zajímavá”. Díky nedostatku času pouze cca 2 km tam a zpět po břehu potoka, pochod v pláštěnkách a pod deštníky, všude moře bahna, promáčené boty, ale i dobrodružný přechod přes vodu po kládě. Také jsme zvládli natrhat pár kyticek, dokonce najít i “vázu”, zapomenutou zavařovačku v příkopě, a přispět touto troškou na výzdobu při bohoslužbě.

Mše pod stromem a nebem **foto av**

Bylo to zvláštní... uprostřed vsi, z obou stran silnice s celkem slušným provozem na takovou “díru”, několik kolemjdoucích udivených, nač tam čekáme, naše robátka popelící se okolo a bavící se trháním veškeré květeny... Bylo to zvláštní... bylo nás tam pár a měli jsme blízko k Bohu (nejen díky vzdálenosti od obětního stolu) i k sobě navzájem... Bylo to zvláštní... a milé. Co říci závěrem? Doporučuji.

Lucie Lidmilová

Setkání rodičů a dětí

Ve čtvrtek 17. června už od rána dětičky naposledy trénovaly své básničky o zvířátkách a čistily píšťalky a procvičovaly tanečky, odpoledne totiž měly završit společně s rodiči další školní rok. Některé z dětí se takto loučily dokonce naposled, neboť dospěly do věku školního, a slovo naposled mělo pro ně trochu smutnou příchuť. Dostaly ale útěchou malý dárek a pamětní list s kresbou J. Goldmanna. Když se navíc paní ředitelka oficiálně loučila i

Tréma, radost a všeobecné fandění **foto av**

s paní učitelkou Lenkou Čaplovou, která svou činnost ve školce červnem končí, slzy v očích měli i někteří z rodičů. Posezení bylo tradičně velmi roztomilé. Nejhezčí na každém z těchto setkání je atmosféra sounáležitosti a radostného fandění. Rodiče, kteří se takto všichni sejdou maximálně dvakrát za rok, jsou pro tuto chvíli natolik spojeni a naladěni na stejnou vlnu, že drží úpěnlivě palce, nejen svému potomku, ale každému z dětí. Ti nejstydlivější sklízivají nejbohatší potlesk. Pro tuto náladu se už teď těším na další setkání.

-iv-

Chrámový sbor
sv. Jakuba

Při žehnání sochy sv. Jana Nepomuckého

Na Husově náměstí v Berouně v pátek 18.6. 2004

ukončil chrámový sbor další sezónu. K tomuto účinkování na berounském náměstí byl chrámový sbor pozván Městem Beroun.

Chrámový sbor se výborně vyrovnal s poněkud nezvyklou kulisou i akustickým handicapem otevřeného prostoru bez dozvuku. Obě uvedené skutečnosti však k vystoupení na vysoce frekventovaném veřejném prostranství vždy budou patřit, účinkující s nimi dopředu počítali a připravili se na ně. Chtěl bych poděkovat všem pěvcům nejen za účast a za vynikající pěvecký výkon při tomto vystoupení, nýbrž i za celosezónní muzikantskou práci.

V září 2004 zahájíme přípravu na další sezónu. Bylo by jistě krásné, kdyby se povedlo rozšířit řady pěvců!

Replika sochy sv. Jana Nepomuka foto av

Jiří Bešćec

Spolčo se bylo bavit

Poprvé v novodobé historii našeho spolča jsme se vydali na diskotéku. V sobotu 5. června se "Sedm statečných" (Stáňa, Eva, Jana, Marie, Štefan, Jirka

a Michal N.) vydalo do Karlštejna aby se pobavilo, prostě se trochu povyrazil. Ač se ze začátku zdálo, že to bude soukromá párty, po chvíli už to žilo. Čas rychle běžel a konec se blížil. Snad to nebylo naposled. :-)

-švd-

Jací jsme?

Nedávno na spolču jsme měli možnost přečíst si, jací jsme. Jednoduché, ne? Pro někoho to znamená hodně, jiní ovšem na to mají svůj názor. Každý jsme si na papír obkreslili ruku a nechali ho kolovat. Všichni pak psali vše, co si myslí o dotyčném, kterému ruka patří. Tedy skoro vše. Bylo jednoduché napsat tam to či ono druhému, ale když tu svou "ruku" dostanete, trochu se bojíte. Co to ale někdy říct do očí?

Štefan Vít Duník

Kresba Stáňa Karbušická

"DOSPĚLÝ, PŘESKOČ!"

GEDEON

Bůh povolal Gedeona, aby vysvobodil Izraelity od Filištanů. Gedeon proto shromáždil velké vojsko. Musel ho však zmenšit, aby se Izraelité nevychloubali vlastní silou. Když vyluštíš tajenku, poznáš, kdo jsou to vojáci bez srdce, s černým srdcem a s čistým srdcem.

2 VTUAT

1 S1JV0

3 AIMCHZ

4 SUEOU

5 OOEELU

7 DMSOH

4 R0NIH

5 E1LOB

1 DAŽRA

1 TTŽŘB

6 TCOJO

2 ŘAŮIO

4 CSĚBA

3 IOOCHŘO

3 IMVLH

2 KOIĚB

8 VUTVA

Podle čísel zapiš příslušná písmena (příp. číslice) do sloupců ve třech tabulkách; každá tabulka patří jednomu druhu vojáků. – Všechny tři tajenky čti po řádcích.

1	2	3	4	5	6	7	8

1	2	3	4	5

1	2	3	4

ÚŘEDNOSTI :

Rozpis nedělních bohoslužeb - červenec:

	sobota 3. 7.	neděle 4. 7.	sobota 10. 7.	neděle 11. 7.	sobota 17. 7.	neděle 18. 7.	sobota 24. 7.	neděle 25. 7.	sobota 31. 7.	neděle 1. 8.
<i>BEROUN</i>		9 ³⁰ 17 ³⁰		9 ³⁰		9 ³⁰		9 ³⁰		9 ³⁰ 17 ³⁰
<i>LODĚNICE</i>		9 ³⁰		9 ³⁰		9 ³⁰		9 ³⁰		9 ³⁰
<i>TETÍN</i>		11 ⁰⁰		11 ⁰⁰		11 ⁰⁰		11 ⁰⁰		11 ⁰⁰
<i>HÝSKOV</i>		8 ⁰⁰		8 ⁰⁰		8 ⁰⁰		8 ⁰⁰		8 ⁰⁰
<i>CHÝŇAVA</i>		11 ⁰⁰		11 ⁰⁰		11 ⁰⁰		11 ⁰⁰		11 ⁰⁰
<i>SV. JAN</i>		8 ⁰⁰		8 ⁰⁰		8 ⁰⁰		8 ⁰⁰		8 ⁰⁰
<i>VRÁŽ</i>	17 ⁰⁰		17 ⁰⁰				17 ⁰⁰			
<i>PODKOZÍ</i>	19 ⁰⁰				19 ⁰⁰				19 ⁰⁰	
<i>NIŽBOR</i>	17 ⁰⁰		17 ⁰⁰		17 ⁰⁰		17 ⁰⁰		17 ⁰⁰	

POSLEDNÍ SLOVO: KOMPLEX NA MĚSÍC

“Největším problémem světa jsou lidi. Odstraňte lidi a bude po problémech.” Takhle nějak to snad říkal už báťuška Stalin. Takhle nějak si občas ulevuji také. No, není to lákavé? Třeba velká “kauza” současnosti naší farní rodiny - hranice únosnosti rušení v kostele... Odstraňme lidi a bude po kauze. Nebo: přijdeš s nápadem, něco začneš a slyšíš: Hele, tohle je úplně blbý, to chce jinak... Kolik lidí, tolik chytrých názorů, ale zůstává při názorech, pomocnou ruku najdeš zase jen na konci manželova ramene. Při společném obědě na faře zas: knedlíků není dost, guláš je moc ostrý. Kritika, kritika a pomoc zas nic. (V tuhle chvíli rovnou vystřelit lidi na Měsíc.) Nebo třeba řešení podrobností společně dovolené... Jakto, že se někdy z přátel najednou stávají jednotky v ofenzivě? Společný mír najdem, až bude po všem. Tohleto by bez lidí odpadlo.

Jenže! Kdopak se pravidelně živíval při pohoštění na faře, aniž ho napadlo také něco donést? Já! Kdopak to měl ve všem jasno, dokud ovšem sám nezačal konat? Já! Komu se zdálo, že jeho děti budou nejhodnější, nejzpůsobnější, dokud jich opravdu nepřivedl své stádečko do kostela? Zase já! Navíc: všichni si přece nestěžují, je mnohem víc těch spokojených, jen ty stížnosti jsou jaksi citlivěji vnímány, zvláště když tě trápí komplex “nejvytíženějšího na světě”... A co bych vlastně dělala v kostele bez lidí?

No a tak se kaji. Všechno, co nám vadí na lidech, jsou naše vlastní chyby či nedostatky, na druhých ovšem do očí bijící. Zase jednou měl Ježíš pravdu: Nejprve odstraňte trám... **Než si na něco utvoříš neměnný názor, napřed to zkus sám/a. Nebudeš mít rád/a lidi, dokud se nezbavíš vlastních komplexů.** To komplexy a předsudky by zasloužily vystřelit na měsíc.

Ivana Vašků

Ještě k dětem v kostele:

Příspěvek „farnice z Berouna“, uveřejněný v květnovém Berounském katolickém zpravodaji, na některé z nás opravdu citelně zapůsobil.

Chtěla bych proto především poděkovat panu vikáři Josefu Pecinovskému a také všem, kteří se i v červnovém Zpravodaji k těmto anonymním řádkům vyjadřovali.

Patřím již do věkové kategorie dříve narozených a děti v kostele měly pro mne vždy zvláštní kouzlo, ať již to bylo při básničkách o májových pobožnostech nebo o průvodech Božího Těla. Dnes, kdy vidíme v kostele i ty docela maličké ještě v kočárku, mám tento pocit radosti ještě větší. Nechápu, že bychom my, dospělí, měli měnit kostel jen pro ty dětské hlásky a co by mne ještě více trápilo, kdyby naše mladé maminky přestaly chodit s dětmi do kostela. Maminky, Vaše děti do kostela patří a čím více dětí v kostele uvidíme, tím si budeme jistější, že věk věřících se bude stále snižovat. Nezapomínejme, že i náš Pán řekl: „Nechte maličkých přijít ke mně.“

Věra Pokorná

OZNÁMENÍ SVATBY: V pátek 23. července si v kostele sv. Jakuba řeknou své manželské “ano” slečna Martina Malíková a pan Jiří Hrubý.

FARNÍ KRONIKA

JUBILEA: Za krátkou dobu se redaktorka našeho Zpravodaje **Ivana Vašků** dožije významného životního jubilea! Milá Ivano, v těchto dnech si připomínáme sv. Ivana, tak tedy na jeho přímluvu, ať Ti Bůh žehná a dá ti sílu a odvahu! Za všechny čtenáře i redakci přeje **P. Michal Němeček**

NAROZENÍ: Ve čtvrtek 17. 6. přišla na svět Michaela Štorkánová z Berouna. Přejeme zdraví a především Požehnání celé rodince.

KŘTINY: V červnu byla v kostele sv. Jakuba v Berouně pokřtěna Karolína Verona Anna Tvrzníková z Vráže.

SVATBY: V sobotu 5. června v Berouně uzavřeli manželství slečna Kateřina Balcarová a pan Juraj Gregorík, v sobotu 19. 6. ve Sv. Janu si svátost manželství udělili slečna Klára Hradilková a pan Jan Jícha.

POHŘBY: Do rukou Božího milosrdenství jsme svěřili paní Drahomíru Černovskou z Králova Dvora a pana Karla Tesaře z Loděnice

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník pro farnosti Beroun, Loděnice, Železná, Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Osov, Hostomice, Všeradice, Neumětely, Králův Dvůr, Nižbor a filiální kostely na Vráži, Hýskově a Chýňavě. Redakce: P. Josef Pecinovský, P. Michal Němeček, Ivana Vašků, Jaroslav Vacík, Jaroslav Valášek, Jarmila Valášková. Sazba: Alois Vašků. Písemné příspěvky možno odevzdat nejpozději do 20. dne měsíce na fáře či do schránky “dotazy a příspěvky” v kostele. Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě i na internetových stránkách farnosti: www.omadeg.cz/farnostberoun

Příspěvek na jeden výtisk: 10,- Kč

Kontakt: far. ú. - 311 621 964, redakce - 728 723 713, 602 945 017, e-mail: red.tym@seznam.cz